

Pálffy Tamás Szabolcs

emlékvallató

oskolámról az írka van eszemben
betűvetés és szóaratás
belélegzett krétaporfelhőkben
nebulók közt címszavazás

egyre késő kapcsolatok
gyermekdalos siránkozás
vegyszerízű pancsolások
eljövendő vigadozás

olajlámpás ódon esték
két karunkat majd lenyesték
álnok módon hogy meglesték
túrte volna nyomdafesték

elfecsegnék-e a falak
eltörött sok régi kacat
elhallgatnák-e a kövek
igazmondás nem becsület

eme elme terhes lenne
újjászülsz ha hagyunk agyunk
míg madarak és fák vagyunk

éber kölyök szenderül
tud már ülni vesztegül
visszapalló keskenyül

visszaemlék visszaemlék
egyet szólnál visszamennék
nem egy kezem tűzbe tenném

születésnapomra*

harminckét éves lettem én
születőben e szerzemény
kedvem
teszem

ajándék nekem az írás
napisten havában a hívás
halló
halló

harminckét évem lepörgött
nézz a tükörbe súgja az ördög
te vagy
ma vagy

lehettem volna peregrinus
mediátor vagy politikus
tanár
tamás

de Marosszentgyörgy és Régen
Atyánkat szolgálva Eden
helyem
nekem

és ahogy most nézem
ez a kilencedik évem
hamar
szalad

az Örökkévaló tudja hogy
a lélekkel végzett munka
szerencsés
teremtés

irigyeim sokan vannak
mint a kutyák úgy ugatnak
ihajja
csuhajja

ha örül a Bolyai téri Nagy úr
Thomas Starr Kingen nem tanul
hajtás
pajtás

párommal társaimat fogom
hazai és nemzetközi fokon
segí-
teni

*József Attila *Szüületésnapomra* című verse által (is) megihletve

tanárnak lenni ma

(néhai dr. Murvai Olga* egyetemi tanár
— Sapientia—EMTE, Marosvásárhely — emlékére)

*„Aki alkot, visszafele nem tud lépni —
s ha már kinőtt minden rubát,
meztelenül borzong a végtelen partján,
míg fölzárkózik mögé a világ.”*

(Szilágyi Domokos: Bartók Amerikában)

csak három év s kezdedben diploma
hímzett nyakkendő elballagsz cimborá
az életeddel ezután mit teszel
írod a webblogod börszere érkezel

tanárnő Murvai doktor szemüveges
beszédben óriás szavában rendszeres
van-e kedveltebb erdélyi egyetem
kampuszba lépve már Bolyait ismerem

naptárra nézek én nekem irányadó
véremben csörgedez új Reformáció
lelkemben csengenek viseltes kulcsszavak

gólyák és ballagók zöld Sapientia
rég látom oly nehéz és tettben oly merész
emberként lámpásként tanárnak lenni ma

*Kolozsvár, 1942. október 10. — Marosvásárhely, 2011. október 30.

Ötvös József

Gyónás az erdőben

Enyhe fáradtságot érzett, nem is a hosszú út miatt, inkább a megszokott falvak eseménytelensége nyomasztotta. Mindig hangulata szerint állt meg egy-egy integető stopposnak, legszívesebben ismeretleneket vett fel maga mellé a kocsiba, azok — mit sem sejtve papi hivatásáról — nyíltan és őszintén kitérültek előtte a beszélgetésben. Most olyan üres a város kijáratánál az útkereszteződés, pedig jól jönne egy utas, akivel Székelyudvarhelyig lehetne politizálni, vagy elbeszélgetni válságról, világ bajnokságról. Nincs olyan utas, aki e három közül valamelyikben ne lenne profi.

Szokatlan helyen, a Vácmány erdő aljában inti le egy fiatalember, de tudatalattijában még ott pihen a vágy: valakivel társalogni kellene az úton. Hirtelen az sem tudatosodik benne, hogy itt nem szabad megállni, mert folyamatos vonal van az út közepén, de ebben a szürkületben mit számít egy félperces megállás. Szabálytalan megállás után gyorsan indul is tovább, gyakorlott vezetőként van ideje oldalról szemügyre venni a hirtelen megjelent stoppos fiút. Hosszú fekete haja eltakarja a bőrdzseki gallérját, megszokott farmernadrágot visel és fehér sportcipőt. Olyan, mint a legtöbb tizenéves — gondolja magában.

— A biztonsági övet be kell kapcsolni, a tetőn gyakran állnak rendőrök — kezdeményezi a beszélgetést. Mintha a rendőr szóra összerezzenne a fiú, de nem néz a pap felé. Kezében tartott válltáskáját lassan leereszti cipője mellé, bekapcsolja a biztonsági övet, s szomorúan néz előre a Vácmány kanyargós útján fölfele kapaszkodó járműben.

A pap újból próbálkozik társalgásba elegyedni felvett utasával:

— Rokonokhoz Udvarhelyre?

A fiú most sem néz rá, halkán és bátortalanul válaszol:

— Nem...

— Akkor barátokhoz?

Nagy későre érkezik bizonytalan válasz:

— Igen... — de a felelet akadozó megszólalása után érződik, a fiatalember nem szívesen beszélget. A pap eltűnődik, ez az első eset, amikor a felvett utas nem harap rá a párbeszédre, de tudomásul veszi: a mai fiatalok önállóságát tisztelni kell. Lehet, hogy az indítás nem volt jó, gondolja magában. Mi közöm nekem ahhoz, hogy kihez megy Székelyudvarhelyen? Biztosan rossz napja volt: becsapták a barátok, vagy szerelmi ügy... Gondolatsora megszakad, a szembejövő autósok fényjeleznek, és fékezni kell, lassítani, mert lakott területen vannak.

— Milyen jó, hogy a sofőrök előre jelzik egymásnak a radart — szólal meg a pap, de tudja, ezt is csak magának mondja. Nem is vár rá feleletet. Mit is lehetne
